

СИНА СУ МИ СТРЕЉАЛИ НА БУКОВИМА

Тога дана позвали смо косце да нам косе ливаду. Међу косцима је радно и мој син Миљко Марковић. На ливзди се сакупило девет косаца. Наишли су Немци, све их похватили и: сви су стрељани на Буковима 28. јула 1941. године.

Кад су их Немци похватили и потерали поред наших кућа, ја сам то видела па сам потрчала за њима. Понела сам паре које сам имала од продате краве. Мислила оам да ћу уопети да сина за ноџац откупим. Немци оу ме одгурнули, али ја сам и даље ишла за њима.

Изашла оам за њима до шумарских кућа. Ту су ме зауставили жандарми. Терали оу ме да се вратим. Пошто нисам пристала, они оу навалили на мене и премлатили ме. Била сам ова крвава, али болове нисам ооџала и миолила, оам и даље како да опасем сина,

По[^]сле је дошла моја онајка и однела ме кући. Умила ми је крв и: ја оам опет пошла да видим шта ће бити са мо[^]јим сином и осталим похватаним.

Гледала сам кад <су их стрељали. Поотавили су их с леве стране пута и гађали из близине оа неколико метара. Пошто су стрељали групу у којој су били наши, орели смо Косјерце, које су такође терали на стрељање.

Кад је стрељање завршено, отишла сам у Ражану да молим команданта за дозволу да сина сахраним. Понела сам и сандук, који смо тада направили (и данас чувам тај сандук). Нису ми дозволили да сахраним сина. Онда сам од куће узела један чаршав и један ћилим и, не питајући више никога, пошла да сина у то за-вијем и сахраним.

На стрелишту сам нашла сина, Из џепа оам; извадила његов новчаник. али мени нису дозволили да га ја оахраним, већ су то учинили неки људи које је ондашња власт за то одредила.

Успела сам да умолим једног жандарма да ме пусти да помпнем у сахрањивању и да приђем мртвом сину. Он ми је то дозволио под условом да не омам кукати. Обеђала сам да нећу [^]кукати.

Ни сузу нисам пуотила док сам га оахрањивала.

Невена МАРКОВИЋ